

Sanktioner, er man efter vor Formening ikke i Overensstemmelse med Pagtens Aand og Mening, og vi tror at turde udtale, at en Henstilling fra Folkeforbundsraadet (det vil sige de ledende Stormagter) om at deltage — jeg komplimenterer Venstre for denne sunde realpolitiske Opfattelse af Situationen — „i Fællesaktioner med militære Midler under visse Omstændigheder ikke vil kunne mødes med et Afslag. Med den maritime Overlegenhed, som de Lande besidder, der i første Linie vil være kaldet til at gennemføre Forbundets militære Aktioner, og de Betingelser, disse har for med kort Varsel at kunne optræde i og gøre sig gældende i de danske Farvande, vil der ikke længere være Anledning til at koncentrere den overvejende Del af Hæren paa Sjælland.“

Her regner Venstre altsaa med følgende: at det er nødvendigt for Danmark at have et effektivt Selvforsvar, at kunne yde forsvarsmæssig Selvhjælp for at have Udsigt til at faa Hjælp af Folkeforbundets ledende Magter, og endvidere at Danmark i paakommende Tilfælde kan blive nødt til at deltage i militære Sanktioner som Medlem af Folkeforbundet. Endvidere fremgaar det af Venstres Grundbetragtning, at Venstre regner med, at Danmark, hvis der — hvad alle haaber ikke maa ske — paa ny indtræffer en storpolitisk Konfliktsituation, paa ny kommer Krig i Europa, meget let kan blive et strategisk afgørende Brændpunkt. Jeg kunde meget vel tænke mig — og det ærede Medlem Hr. Moltesen har i sin Tale under Finanslovdebatten været inde paa det samme Synspunkt —, at netop efter at Rhinpagten er sluttet og Vestgrænserne i Europa for saa vidt konsoliderede, medens de østlige Problemer endnu staar mere eller mindre uløste, vilde Danmark i en kommende europæisk Konfliktsituation blive Nordeuropas Belgien, og hvorledes vilde da Danmark som Folkeforbundsmedlem staa, hvis dette Forslag var gennemført? Ingen af de Op-gaver, som Venstre her peger paa, vil kunne løses ved den Ordning. Om de kan løses tilfredsstillende med den Ordning, vi har, er et andet Spørgsmaal — i den Henseende forstaar jeg saa godt det ærede Medlem Hr. P. Munchs Kritik —, men at de i hvert Fald ikke kan løses med den Ordning, som foreslaas af Regeringspartierne, turde være aldeles givet.

Nu kender jeg godt det ærede Medlem Hr. P. Munchs Betragtninger, som han fremførte for et fransk Forum i April dette Aar — og hvortil det ærede Medlem Hr.

Holger Andersen henviste —, og jeg vil gerne ogsaa for mit Vedkommende benytte Løj-ligheden til at udtrykke min uforbeholdne Anerkendelse og Beundring af det korte, klare, koncise Foredrag, hvori det ærede Medlem redegjorde for hele den militærpolitiske Situation her i Landet. Det er ikke alene fra Formens Side en Fornøjelse at læse det, men fra Indholdets Side, maa jeg sige, er det eksemplarisk loyalt og objektivt, og jeg vil sige, at selv om det ikke skulde lykkes nogen Sinde at forene et stort Flertal — saaledes som den højtærede Udenrigsminister lyste efter, og som jeg ogsaa vilde ønske, det vilde være muligt at tilvejebringe — her i Rigsdagen om en kommende Forsvarsordning, vilde det i hvert Fald være en Fæst at deltage i Drøftelserne, hvis de fra alle Sider blev ført med en saa upartisk Loyalitet som i den Redegørelse, det ærede Medlem Hr. P. Munch i Foraaret forelagde for et udenlandsk Forum.

Men jeg betvivler, naar de principielle Synspunkter hos Partierne er saa modstridende, saa dybt afvigende, som de faktisk er, og som de hidtil har været, at det da vil være muligt at tilvejebringe det store Flertal, som skulde gøre, at Befolkningen virkelig følte sig tryk i denne Sag, og at Hærens Befalingsmandskab, som under den nuværende Situation — hvad den højtærede Udenrigsminister ganske rigtigt gjorde opmærksom paa — føler en høj Grad af Usikkerhed, for Fremtiden kunde blive virkelig tilfredse med deres Gerning. Dertil vilde kræves, at de udenrigspolitiske Grundbetragtninger, der skal være afgørende for vort Militærvæsens Ordning, kunde forliges, og kan de det? Kan de det, saa er der maaske Mulighed for det store Flertal, men hvorledes vil det være muligt at naa til en saadan Forsoning af de udenrigspolitiske Synsmaader, hvis man ikke fra den højtærede Regerings Side og fra alle Partiers Side erkender, at skal der overhovedet være Tale om yderligere Indskrænkninger i vort militære Beredskab, kan det kun ske Haand i Haand med forøgede udenrigspolitiske Garantier for vor nationale Sikkerhed?

Den højtærede Udenrigsminister sluttede med at sige, at Regeringen altid vilde være beredt til at opfylde vedtagne Krav og Forpligtelser, som stilles af Folkeforbundet til Danmark som Medlem af Forbundet. Men da kommer jo det hele til at bero paa, hvad der forstaas ved berettigede Krav fra Folkeforbundets Side til Danmark som Folkeforbundsmedlem; og her er vi igen ved det springende Punkt, som det ærede